

blumizdavastvo.rs

JURI ERERA (1970), pisac, urednik, politikolog i univerzitetski profesor. Rođen je u Aktopanu, u Meksiku. Diplomirao je političke nauke na Nacionalnom autonomnom univerzitetu Meksika, magistrirao kreativno pisanje na Univerzitetu u Teksasu, a doktorirao hispanistiku na Berkliju. Dosad je objavio romane *Konci kraljevstva* (2004), *Znaci koji će prethoditi kraju sveta* (2009), *Razmena tela* (2013), *Diez planetas* (2019), *La estación del pantano* (2022), kao i brojne priče i dve knjige za decu. Prvi roman njegove neformalne trilogije, *Konci kraljevstva*, ovenčan je nagradama „Frontera de Palabras” (2003, Meksiko) i „Otras Voces, Otros Ámbitos” (2009, Španija), gde ga je žiri od 100 različitih stručnjaka – kritičara, urednika, kulturnih novinara – proglasio najboljim proznim delom objavljenim u Španiji. *Znaci* su prvi Ererin roman preveden na engleski; proglašen je najboljom prevedenom knjigom 2016, a našao se i na mnogim književnim top-listama (The Guardian, NBC news...). Poslednji deo trilogije, *Razmena tela*, ušao je u najuži izbor za Oksford-Vajdenfeldovu i Međunarodnu dablinsku književnu nagradu. Nemački prevod cele trilogije nagrađen je priznanjem „Ana Zegers”.

b

Juri Erera

RAZMENA
TELA

edicija

KIRKA (knjiga br. 25)

prevela sa španskog

Vesna Stamenković

uredništvo, lektura

Tijana Petković

Tamara Krstić

Aleksandar Šurbatović

naslov originala

Yuri Herrera, LA
TRANSMIGRACIÓN DE LOS
CUERPOS © Yuri Herrera,
2013. The Serbian edition is
published by arrangement
with Yuri Herrera c/o Editorial
Periférica via MB Agencia
Literaria S.L.

Mojoj majci, Irimi Eucheniji Gutjeres Mehiji

Mučki ga je probudila žeđ, ustao je i pošao da sipa vode, ali balon je bio prazan, a iz česme je curkala tek nit vlažnog vazduha. Ogorčeno je pogledao trećinu flaše meskala na stolu i naslutio da će ovo biti užasan dan. Nikako nije mogao da zna da je dan već satima bio zaista užasan, daleko gori od njegovog ličnog malenog pakla koji je potražio u alkoholu. Odlučio je da izađe na ulicu. Otvorio je vrata, začudio se videvši da se po hodniku ne muva Gazdarica, koja je živela tu još od vremena kad je Kućerina bila Kućerina a ne tek dva sprata sa stančićima ljudi dospelih na niske grane, otvorio ulazna vrata i izašao. Samo što je

kročio napolje, niz kičmu su mu prošli trnci koji su ga upozorili na to da nešto nije u redu.

Znao je da ne sanja jer su njegovi snovi bili veoma obični. Kada bi mu pošlo za rukom da odspava nekoliko sati u kontinuitetu, sanjao je; ali tako živi snovi nisu mu služili da se odmori, bile su to male varijacije njegovih običnih dana i njegovih običnih razgovora i njegovih svagdanjih strahova. Ponekad bi mu ispala proteza, ostalo je bilo obično; ne kao ovo.

Zujanje: a zatim kompaktni oblak komaraca koji su se rojili oko lokvice vode kao da žele da je podignu. Nije bilo nikoga, ničega, ni jednog jedinog glasa, niti ma kakvog drugog zvuka na ovoj aveniji u kojoj bi u ovo doba već trebalo da vrvi od automobila. Onda je pogledao bolje: lokva je počinjala podno nekog drveta, kao da se neko naslonio na njega da se ispovraća; a ono što su komarci srkali nije bila voda, već krv.

Nije bilo ni vetra. Predveče bi se uvek podigao, već je trebalo makar da pirka, ali vazduh je letargično stajao: stvari su delovale daleko prisutnije jer se zaista činilo kao da su prepuštene same sebi.

Zatvorio je vrata i nekoliko trenutaka ostao da stoji pred njima ne znajući šta da radi. Vratio se u svoju sobu pa je i tu ostao da stoji i posmatra sto i krevet. Seo je na krevet. Najviše od svega plašilo ga je to što nije znao čega da se plaši;

navikao je da se nosi sa nepredviđenim situacijama, ali čak su i one imale neke granice, čovek je mogao da bude siguran da nijednog jutra, kad otvori vrata, neće zateći svet u kome više nema ljudi. Bilo je to kao da je zadremao u liftu i, kad se probudio, zatekao otvorena vrata na spratu za koji nije ni znao da postoji.

Idemo redom, rekao je sebi, posle ćemo da vidimo šta kog đavola, sad prvo voda. Voda. Podigao je nos, još jednom se pažljivo osvrnuo oko sebe i naglas rekao Naravno. Ustao je, otišao u kupatilo sa staklenom čašom, podigao poklopac vodokotlića i video da je u njemu ostalo još samo tri prsta vode na dnu; tokom noći je bio ustao da se popiše, a kada je povukao vodu, vodokotlić se nije ponovo napunio. Zagrabio je po dnu vodokotlića, ali je uspeo da napuni samo pola čaše. U čitavom telu ostala mu je tek jedna kap vode, i odabrala je da se probije napolje baš na slepoočnici. Do sto đavola, reče, otkad pa ja toliko verujem onim kretenima?

Četiri dana ranije izgledalo je kao šala kućanje na vratima, štrećanje kad neko uđe i odmah kaže Ne brini, to sam samo ja. Svi su znali: sve je to bio tek mačji kašalj. Bolest prenosi gamad, a gamadi ima samo u najprljavijim četvrtima. Problem se dao rešiti udaranjem novinama po zidu. Ko nema za novine, mogao je da se posluži

donovima; ne mora baš sve da im se dâ na tacni, kao da je biti u bedi dostignuće. Crći ćeš od gladi!, postalo je moderno reći nekom ko kija ili kašlje, ko se oseća slabo ili kaže jao.

U Kućerini se živelo samo u prizemlju, i samo se anemični student zaista uplašio. Otkako su krenula upozorenja, čuo bi ga kako pritrčava vratima i čkilji kroz špijunku da vidi da li neko ulazi u zgradu ili izlazi iz nje. Gazdarica je nastavila da izlazi kako bi osmatrala šta sve radi svet iz kraja. A Do Bola Plavušu je jednog jutra video kako izlazi s dečkom. Izluđivalo ga je što mu je Do Bola Plavuša bila tako blizu, što je spavala, budila se i kupala tako da su ih delili samo zid i nekoliko pločica; što je stiskala svoje telo u sićušnu odeću i što mu se linija njenih gaćica osmehivala dok je odlazila. Do Bola Plavuša nikad ga nije ni primetila, čak ni kad bi se desilo da izlaze u isto vreme pa on kaže Izvinite ili Izvolite ili Molim, osim jednom prilikom kad je bila s dečkom i ne samo da se okrenula da ga pogleda nego mu se još i nasmešila.

Čemu bi još on mogao da se nada, kad bi upropastio odelo čim ga obuče: koliko god da je lepo izgledalo u izlogu, kad ga ogrne preko svojih kostiju, odmah bi se naboralo, spalo, izgubilo draž; upropastio bi ga njegov bedni miris. Ili bi stvarima odmah bilo jasno da je njegov život nalik na autobusku stanicu, može biti koristan

na trenutak, ali niko tu ne bi ostao da živi. A njoj su se sviđali momci kao što je taj koji joj je navraćao: sitni mangup zalizane kose s četiri otkopčana dugmeta na košulji da mu se vidi zlatna gospa. Dečko bi mu se već uvek javio, kao da na ulazu u kafanu daje bakšiš da mu ne razvodne piće.

Tokom ta četiri prethodna dana poruka je glasila Samo mirno i staloženo, neće ovo prerasti u krizu. Njemu je slučajno dopalo da u autobusu prisustvuje prizoru napete i skeptične smirenosti: neki ulični trgovac ušao je da prodaje flašice tečnosti za pravljenje balončića; dunuo bi u maleni plastični obruč i mnoštvo sićušnih sunčevih sistema razletelo bi se po autobusu, vrtelo, lebdelo, sletalo po ljudima i ne bi se raspuklo. Balončići od gela, govorio je, traju duže nego oni od sapuna, možete se igrati njima, i vrhovima prstiju hvatao je balončiće, mahao njima, a zatim ih spajao i opet dunuo da odlete. Jedan je pukao nekom čoveku na čelu, i naizgled baš toga časa svima je doprlo da je balončić pun vazduha i pljuvačke iz usta nepoznatog čoveka. Sva su se lica trenutno sledila od panike; tip je ustao i rekao Marš u tri lepe, prodavac je zamucnuo Šta je bilo, druže?, nemoj tako, ali ovaj je već skočio na njega, kad ga je podigao za revere, vozač je usporio – samo malo – i

otvorio vrata kako bi ovaj prodavca sa sve flašicama izbacio na pločnik. Zatim ih je zatvorio i ubrzao. I niko nije rekao ništa. Nije ni on.

Ali u tom trenutku još su mogli da veruju kako su se izbavili opasnosti. Sinoćnje vesti više nisu bile tek puke pretnje. Na sve strane rašču-
la se priča o tome kako su u nekom restoranu dva čoveka koja se nisu međusobno poznavala počela da pljuju krv i gotovo se istovremeno srušila preko stola. Onda je Vlada izašla i izjavila Verujemo da bi epidemija – tad su prvi put upotreбили tu reč – mogla biti malo agresivnija nego što smo mislili, i verujemo da je prenosi samo komarac – *egipatski* komarac, naglasili su – ali pojavilo se nekoliko slučajeva koji su se naizgled zarazili na drugačiji način, tako da, dok ne odbacimo sve što treba odbaciti, bolje sve da zaustavimo, ali dajte, nije to baš ni toliko za brigu, šta god da je u pitanju, naši najpametniji ljudi rade na tome, a imamo i bolnice, ali za svaki slučaj, pa, bolje vi sedite kod kuće i bolje nemojte ni sa kim da se ljubite i nikoga da dirate i pokrivajte usta i nos i prijavite svaki simptom, ali pre svega, nemojte da brinete. Što je, razume se, narod shvatio kao Ako se ne zaključate, odo-
ste u tri lepe, neko je opasno zabrljao.

Opet je otvorio vrata Kućerine i kročio dva koraka ispred, i opet ga je ulica gurnula nazad

svojim dahom napuštenosti. Svaki milimetar kostiju od glave do pete stresao mu se od tesko-
be, Majku mu, majku mu, majku mu, šta ću
sad?, a onda oseti da ga nešto golica po vratu,
šljepi se i spazi da mu je ruka umazana krvlju
insekta. Uzmače. Zalupi vrata i ostade da opči-
njeno zuri u svoj dlan.

Šta se dešava?, začu odnekud iza leđa. Okre-
nuo se i ugledao Do Bola Plavušu u dnu hodni-
ka. Polovinom tela izvirila je iz svog stana, drže-
ći se rukom za dovratak.

Koraknuo je prema njoj brišući dlan o pan-
talone.

Šta je to?, upita ona.

Mast.

Do Bola Plavuša malo se opustila i ponovo
upitala:

Šta se dešava tamo napolju?

Ništa, odgovorio je, sad više ništa.

Klimnula je glavom. Verovatno je gledala
vesti, ali nije imala hrabrosti da u njih poveruje.

Dobar dan, reče on.

Već je več, odgovori Do Bola Plavuša. Trep-
nu spuštenog pogleda, s izrazom lica deteta
koje se duri, i reče Ostala sam bez kredita na
telefonu.

Prebaciću ti s mog, odgovorio je kao iz topa,
kao da ga neka gravitacija vuče da takvo nešto
kaže svaki put kad se nađe pred nekom ženom.

Do Bola Plavuša se skloni u stranu, i mada su tu transakciju mogli da obave i u hodniku, glavom mu pokaza da uđe. Stan je odisao dobrim ukusom: ljubičasti dvosed, poster neke druge plavuše na fotelji nalik na taj dvosed, plavi tepih. Zamolio ju je za čašu *s vodom*, misleći da je jedna od onih koji veruju da je to vrlo ispravno, ali kad je to rekao, samo ga je začuđeno pogledala.

Obavili su prenos impulsa i ona mu je okrenula leđa da telefonira.

Do Bola Plavuši pantalone su se zavlacile svuda. Gledao ju je kao kroz izlog halaplji-vo želeći da je proguta i da se zasiti njenim butinama i leđima i jezikom, a ostalo spakuje i ponese za kasnije. Spustio joj je plave pantalone polako, drhtavim rukama, ali ne, nije ni prstom mrdnuo, pomirisao joj je vrat i poljubio do bola plavu kosu na njemu, ali ne, ostao je da sedi skrštenih ruku kao pravi džentlmen, mlitav kao prokuvana blitva. A ona je govorila u telefon Ma šta će da se desi, da nećemo možda svi da pomremo? Pa što onda nećeš da dođeš? Ali ti imaš auto, ne moraš nikog da sretnješ... Ah, zar nema ko da bude s njima? Jao, ako sad ne dođeš, posle će biti još gore i onda ćeš zauvek da ostaneš zatvoren s mamom i sestrama, znam, znam, brzo će da se završi, dobro, važi, i ja tebe volim, ljubim te.

Okrenula se i rekla Neće da dođe.

Tog trenutka trebalo je da se pozdravi, da kaže Nema na čemu, iako mu se nije zahvalila, i da ode. Ali njegova je volja bila kratkog daha. Hajde da gledamo televiziju, rekla je ona i ušla u svoju sobu.

Provirio je ne usuđujući se da pređe preko praga. Soba je bila veoma ružičasta i puna jastučića. Ona je sela na ivicu kreveta, upalila televizor i lupnula dlanom po dušek. Dođi.

Iznenada oseti nalet pljuvačke; usta mu više nisu bila pustinja u kojoj su lešinari kružili oko jezika, pretvorila su se u prometnu ulicu, u oluk iz kog se preliva. Poslušao ju je i zabranio sebi da se pomera. Na televiziji, spiker je govorio o čudovištima u vazduhu. Telo im je bilo nalik na crni metak prošaran jarkim linijama, šest dugačkih dlakavih nogu zgrčenih u loptu iza koje je virila okrugla glavica sa izduženim antenama i dvoja usta nalik na cevčicu. Znači, pravi kučkin sin.

Baš izgleda nekako odlučno, zar ne?, reče ona. On klimnu glavom gutajući nakupljenu pljuvačku. Zatim dodade Ali ko će ga znati jel' to stvarno taj, možda su samo jednog uhvatili pa nam ga pokazali, možda ga optužuju za zločin nekog drugog insekta.

To je bila šala, ali Do Bola Plavuša se okrenula prema njemu razrogačenih očiju i rekla Tebi je svaka reč zlatna.

Bila je sasvim ubeđena u to. A možda i jeste bilo tako, možda je bio u pravu.

Onda je nestalo struje. U stan Do Bola Plavuše, kao ni u njegov, nije dopirala svetlost s ulice, nalazili su se u dnu Kućerine i najednom se činilo kao da je mrkla noć. Ona reče Uf i ostade da ćuti, oboje ostadoše da ćute, tišina je bila čulna, tajanstvena: ne moraš ništa da radiš, ne moraš da se praviš da ti nije ništa, a ne moraš ni da je gledaš ispod oka kao kroz odškrinuta vrata, treba samo da sediš tu, znajući da je ona tako blizu da bi mogao da je poljubiš, iako to niko ne zna niti bi mogao da dokažeš, morao bi samo da zažmuriš i da probaš.

Znači, tako izgleda ne razmišljati uvek o sledećem trenutku, uvek o sledećem trenutku, uvek, znači ovako izgleda biti šćućuren, savižen, i ne nadati se da će struja svakog časa da se vrati. Neverovatno, kao nekim čudom, rekla je Mislim da smo ovakvi bili pre nego što smo postali bebe, zar ne?, larve koje ćute u mraku.

Nije odgovorio. Njen glas vratio ga je na krevet u sobi sa jastučićima. Opet je poželeo da je dotakne i opet nije imao od koga da užicka malo volje.

Jesi za piće?

Oh, da, baš bi mi prijala votka.

Imam meskal.

Mogao je da zamisli kako je iskrivila usne.

Pa dobro. U životu sve treba probati, zar ne?

Ustali su s kreveta i ona mu je jednom rukom dotakla mišicu, a drugom leđa.

Nemoj da padneš, ako se onesvestiš, neću znati kako da te dignem. Pustio je da ga povede sporije nego što je bilo potrebno kako se dodir ne bi završio. Otvorila je vrata i ugledali su četvorougao svetlosti koja je dopirala kroz prozorčić na vratima na drugom kraju hodnika.

Sad ću da dođem.

Došao je do stola u svojoj kući bez oklevanja, uzeo flašu i, s veštinom koju je stekao nakon što je toliko puta stigao kući pomalo pomućenog uma, pronašao i čašice. Pre nego što će se vratiti, otišao je do kraja hodnika i bacio pogled napolje. Video je da su komarci odleteli s lokve i da je ono za šta je mislio da je krv u stvari bila crna skrama koja je plutala po njenoj površini. Prisetio se kako je ranijih dana video mnogo bara prekrivenih beličastom skramom, ovo mu je bio prvi put da vidi crnu.

U gradu koji su zaposeli letargični insekti i dalje je vladala tišina.

U povratku se orijentisao prema plamenu plinskog šporeta. Plavičasti obris Do Bola Plavuše seckao je sir, paradajz i ljute papričice.

Nešto da prezalogajimo, ako to ne uradim kad popijem, pričam gluposti.

Okretali su i prevrtali i savijali tortilje, i jeli su stojeći. Onda su počeli da piju.

A što tebi niko ne dolazi?, upitala je ona.

Slobodno mogu da ostanu tamo napolju, odgovorio je, Ovde se moj lepi meskal i ja ne raspravljamo o poslu.

Kad živi sam, čovek poludi, rekla je ona.

Za njega je uvek bilo pravo čudo kad bi ga neko poželeo u društvu. Pogotovo žene, muškarac bi se i sa kamenom zbližio. Kad je počeo da tuca, bilo mu je teško da prihvati kako žena u njegovom krevetu nije tu završila greškom. Ponekad bi izašao iz svoje sobe, zavirio unutra i opet se zaprepastio, u neverici da ga tu čeka gola žena. Kao – zbog čega. Vremenom je otkrio da treba samo da se pravi glup i da ih onda uhvati na slatkorečivost. Dobra žvaka i uvali ga, dobra žvaka i uvali ga, nego šta. Jednom prilikom neka mu je devojka priznala na šta ju je Viki, njena drugarica bolničarka, upozorila pre nego što ih je upoznala: „Ti ga vidi, pa ako ti se ne sviđa, ne razgovaraj sa njim jer ćeš poželeti da ga kresneš.” To je bilo najbolje što je iko ikad rekao o njemu. Nije mario što se nisu vraćale, ili su se vraćale retko. Nije mu smetalo da bude zamenljiv.

Do Bola Plavuša pričala mu je o svojoj porodici, o bratu, s kojim se nije viđala jer je bio narokos i ispičutura i, kad se napije, pričao je jezi-ve stvari; o svojoj majci, koja ju je upoznavala s momcima s posla, užas i strahota. Kako bi dočarala da stvarno ima svakakvog sveta, opisivala mu je sve do detalja: advokata iz kancelarije koji bi posle jela gurnuo salvetu u usta i obri-sao desni, a zatim tu salvetu spustio na sto, ili o tipu koji nikako nije mogao da se svrti na stolici i svaki čas bi, nameštajući ih, govorio, Ali stvar-no, kakva ja muda imam.

Možeš da zamisliš?, govorila je, Kakvog sve sveta ima.

Njegov tip ljudi, oni baš njemu po meri, s kakvima se viđao svakog dana, oni s kakvima je bio na dobar dan, njegovi ljudi. Kako je neverovatno, upravo zbog toga, koliko je čudno, što mogu da joj budem ovako blizu, kad smo nas dvoje tako različito kvarni, pomisli. Dok je Do Bola Plavuša pričala, čitava kuća otkrila je odje-ke u nedostatku zvuka s ulice i na trenutke je imao osećaj da sada zaista nema ničeg osim vre-mena, dobro se uzvrpoljio i pomučio da sku-pi strpljenje za koje i nije znao da ga ima. Ali onda je ona počela da mu priča o svom dečku kao da je drugačiji od svih ostalih muškaraca, Kad bi ga samo znao, i on je iskoristio priliku

što je nešto šušnulo da joj kaže Čas ću ja i izađe u hodnik.

Otvorio je vrata. Tu je stajao anemični student, poguren, bled, kose većito slepljene uz čelo kao da se kupa prljavom vodom. Sigurno danima nije izlazio i sad ga je izmamio miris kesadilja. Na trenutak pomisli da mu kaže Uđi, rođače, sad ćemo nešto da ti spremimo, da je bio drugačiji čovek ili da je momak stigao u drugačijem trenutku, ali rekao mu je samo Idi kući, smrznućeš se. Zatvorio je vrata i vratio se kod Do Bola Plavuše. Ha-ha.

Do Bola plavuša je izvadila dve mirišljave sveće i raskomotila se u ljubičastoj sobici. Nasuo joj je još jedan meskal, nazdravili su gledajući u čašice, kao što je i red – što bi se pa sad gledali u oči, kao da su već jedno drugom naudili – i on ga je odjednom stukao. Meskal je tako pouzdan, destilovana prljavština koja mu čisti onu prljavštinu iznutra. Spustio je čašicu na stočić i nasuo i treći. Od pića je postajao bolji čovek: izbelilo bi mu zube, ojačalo kičmu, namestilo frizuru kao da mu kosa nije kruta i ravnodušna. Njoj to nije bilo potrebno, bila je zategnuta i privlačna i bez njegove pomoći, ali ipak ga je i ona sručila u jednom gutljaju. Mislila sam da je ovo piće ljigavo, jer čujem da ga prave od mrtvih crva, rekla je, a on će Ne, stave crva da piću daju život.

Sigurno je kao sa dve tačke.

Hm?

Znaš kako, kad neko govori, stave dve tačke da se zna da to neko priča?

Dijalog.

Dve tačke. Pa znaci navoda kao, navodno nešto pričaš. Mislim, ničemu to ne služi, ali ja uvek stavim.

Dvaput je prstom bocnula vazduh da ispiše tačkice.

Ovako.

Nasuo joj je još jedan i ovog puta se jesu pogledali u oči pre Nazdra-ovaj. Ona je blistala kao mokra ulica. Ovo bi mogla da mu bude poslednja žena u životu, reče on u sebi. Uvek je tako govorio jer je, kao i svi drugi, bio nezajalživ i zato što je, kao i svi drugi, bio čvrsto uveren da je zaslužio još nešto da kresne pre nego što umre.

Spolja je dopirala dosadna tišina; ulični sati čamili su u odsustvu ljudi dok su oni u kući bujali od meskala, ali je meskal bio pri kraju.

Kod kuće je imao flašu-spasiteljku. Ali šta ako je anemični student tu, šćućuren ispred vrata, i čeka da mu baci neku tortilju. Rešio je da sačeka da se bitanga zavuče u svoju kućicu s krovom na dve vode.

Ponekad promolim nos na ulicu u ponoć, rekla je Do Bola Plavuša. Ako nema mnogo svetla, vide se zvezde. Sad ne može ni da se izađe.

I on je često gledao u nebo, u noćima kad bi šljemao do svitanja a grad je bio pust. Ali nije joj to rekao, ne bi mu poverovala.

Šta si mi ono pričala o tvom superfrajeru, reče, a ona će Jao, ne budi zao.

Vrlo je suzdržan, reče, On mi je prvi pravi dečko.

Onda je počela da mu priča o tome kako ga je upoznala na nekoj žurki, gde se borio da odbrani čast nepoznate devojke koju su maltretirali neki pijanci, i ona se istog trena zaljubila u njega; da jeste, bio je malo prgav, i da, povremeno podigne glas na nju, i istina, prilično je ljubomoran i tu i tamo previše popije i s vremena na vreme previše pažnje posvećuje Pastuvu.

Ko je Pastuv?

Pa njegov auto, ne budi glup.

Dao je ime svojim kolima?

Pa da, mnogo brine o njima. Ali kad smo nasamo, baš je nežan, samo da znaš.

Sačuvajmebože, Sitni Mangup odnosno Nežni.

Upaljena sveća pomalo je zatreperila u vazduhu i iznenada obasjala jedno rame Do Bola Plavuše, i on je video da se ljušti. I ne razmišljajući, pružio je ruku i ovlaš ga je čupnuo.

Bili smo na plaži prošle nedelje, rekla je ona, gledajući ga kao da je nije dotakao.

Drugom rukom ju je još malo okrenuo i počeo vrlo polako da joj čupka komadiće mrtve kože.

Joj, što to prija, reče ona, Nemoj da staješ.

I nastavio je, sve brže spolja i sve predanije iznutra, s blagim drhtajem koji je pokušavao da obuzda fokusirajući zenicu na sledeći kružić kože. Onda je počeo da je jede. Skinuo bi joj suhu kožicu i stavio je u usta. Okrenula je glavu tek koliko da ga pogleda krajičkom oka i rekla Ti si baš lud, a? Mhm, odgovorio je i nastavio to da radi.

Negde kod leve lopatice naišao je na ožiljak, nalik na liniju koja se na oba kraja povijala naviše, prilično dubok. Prešao ga je prstom.

Od čega ti je ovo?

Moj glupi poremećeni brat, kad smo bili klinici, pošandrcao je i jednog dana je pokušao da me izbode kašikom.

Kašikom?

Kažem ti, baš je poremećen.

Podigao je prst sa ožiljka veoma pažljivo, kao da se plaši da će joj ga otvoriti, i poljubio ga je. Ona je izvila leđa. Skinuo je jednu bretelu njene bluze i pre nego što će nastaviti da joj ljušti leđa, prešao je vrhovima prstiju preko planinskog lanca pršljenova. Više se nije saginjao da

povlači kožicu, prišao joj je sasvim blizu kao da ima kraćušne rukice i mora skroz da se priljubi uz nju kako bi je dotakao. Dok je uklanjao još jednu kožicu, kad je već gotovo vratio ruku na njena leđa, drugu je spustio na njen bok i veoma blago je privukao.

Prvi put je osetio kako se ukrutila.

Ti i ja se gotovo i ne poznajemo.

Prestao je da pomera ruke, ali ih nije sklonio, niti je popustio pritisak na njen bok.

Tako je najbolje, rekao je.

I pre nego što će izustiti išta više, osetio je kako postaje đubre: Đubre odnosno Romantik.

Tako je najbolje, jer nežnost je ono što nam je zaista potrebno, zamisli kakav bi bio ovaj svet kad bismo se svi mazili umesto da se ubijamo. Jesi li videla koliko ljudi povređuju jedni druge i ne znajući u koga to uopšte pucaju?

Verovao je u to, zaista je verovao, ali je ipak bio đubre jer je to rekao kao da podmićuje pandura. Ali nije mogao da propusti priliku. Ali je svejedno bio đubre.

Do Bola Plavuša okrenula se prema njemu i pogledala ga kao da joj je rekao nešto neoprostivo. Gledala ga je drhteći nekoliko trenutaka, a zatim ga je uhvatila za potiljak, privukla i poljubila, gurnula mu je jezik u usta i povukla ga na svoj kao da priznaje novo vlasništvo, više je obeležavala teritoriju nego što ga je ljubila, a on,

koji je već bio toliko uzbuđen, nije znao šta da radi, ali njegova leva ruka, koja se već pomerila oko njenog pojasa, i desna, koja je završila negde na njenom stomaku, pozajmile su mu snagu volje koja mu je poklekla. Zavukao joj je ruke ispod bluze i pronašao grudi. Nisu bile onakve kakvima ih je zamišljao, u rukama i u glavi, nikad nisu kakve ih zamišljaš, bile su manje i špicastije i jedna od njih se malkice povila ka unutra, kao da traži da je sisa; poslušao ju je i iznenadio se kad je Do Bola Plavuša počela da mu skida majicu; i ona je htela.

Prelazio je s jedne na drugu, očajan što ne može da sisa obe u isto vreme. Počeo je da je liže naniže duž gotovo nevidljivog traga do bola plavih dlačica koji se gubio u pantalonama; raskopčao ju je, ali pre nego što će joj skinuti pantalone, prešao je rukom ispod lastiša njenih tangi da opipa kovrdžave dlačice. Ustao je u strahu da će je u deliću sekunde napustiti odlučnost dok i on bude svlačio pantalone, ali ona mu je već mazila stomak vrhovima prstiju jednog stopala. Skinuo je sa sebe sve osim bokserica, kleknuo, i taman kad joj je povukao gaćice u stranu, začu Do Bola Plavušu kako ga pita Kako se zovem?

Podigao je glavu, vrtoglavom brzinom u mislima listajući pola tuceta idiotskih odgovora.

Ni ti ne znaš kako se ja zovem.

Nije to isto, nevaljalče.